

Autoportret

Blacks

Sunt unii dintre noi care au o "problema" cu numele de botez, cu ale altora sau ... cu al meu,
Dar mie imi place numele meu!
Alegerea a fost inteleapta, predestinata nasterii tale, tie, simbol al frumusetii feminine.
Stiu ca sunt un copac care creste si tot creste.
Ma uit la fotografia ta si ma intreb daca menirea mea a fost atinsa.
Sunt destul de critic cu mine la ceea ce vad.
Si ce vad?

Vad al meu frunzis, alimentat cu seva iubirii ce ti-o port,
al meu frunzis ca iti va fi umbrela ce te-ar ocroti de lacrimile ciudoaselor zeite, invidioase pe
frumuseata ta nepamanteana.
Cand invidia lor va incerca sa te arda, eu te voi proteja.
Cand iti va fi sete iti voi picura picatura cu picatura nectarul din interna mea seva care se perinda ca
un pendul intre secunda si infinit, intre prezent si viitor, intre concret si speranta;

Imi vad scortoasa tulpina.
Chiar daca soarta taie prin prezentul clipei incizii in batrana mea scoarta,
mi-as dori ca tu sa ma ingrijesti cu mangaierea palmelor tale,
sa-ti lipesti fruntea de ranile mele
si sa-mi transmitsi prin seva toate gandurile tale.
Iti promit ca le voi duce sus, acolo unde se iau decizii
si voi pleda pentru puritatea si frumuseata lor.

Mi-as face din tulpina o stanca de sustinere a Universului tau.
Nu il voi sprijini cu umarul, il voi sprijini cu toata fiinta mea.
La interior voi fi canalul prin care iti voi transporta visurile si sperantele catre Lumina atat de
necesara indeplinirii lor.
La exterior voi fi dur ca o stanca,
capabil de a incasa toate topoarele celor care vor considera ca dreptul de a a iubi un inger nu este
dat celor cu radacini in pamant.

Doar tie iti voi lasa secretul prin care vei putea sapa in a mea scoarta trepte pe care le vei putea
folosi in urcusul tau.
Ma voi lasa lovit, ranit, atat de frumos mutilat, pentru ca tu sa ajungi sus, atat cat iti doresti.
In urcusul tau, fosnetul frunzelor mele iti va fi indemn, iti va fi imn, doina sau simfonie.
Cand urcusul iti va parea prea greu, imi voi apleca ramurile si te voi sustine.
Cand vei obosi, iti voi face un pat din ale mele brate, ma voi intinde suficient pentru a culege din
puritatea stelelor si din linistea lunii acea tesatura pentru cel mai linistitor asternut.

Odata ce vei ajunge sus, acolo unde iti doresti si acolo unde iti e locul,
voi realiza ca misiunea mea este indeplinita si, dupa ce iti vor fi crescut aripile , voi trai din amintiri.

Va veni un moment dat cand voi realiza ca sunt atat de batran incat si amintirile mele sufera de

astfel de companie.

Le voi elibera si imi voi retrage seva spre radacini, in pamant, uitand de a mea corana, de a mea tulpina.

Dar nu voi uita de coroana de pe fruntea ta, de tulpina trupului tau, de seva perfectiunii ce-ti curge prin vene.

Voi ramane un dafin al trecutului, care a avut curajul de a provoca goruni, brazi sau chiar palmieri. Fiecare cu coroana lui! A mea e de lauri...